DOMSTOLENS DOM
AF 5. APRIL 1979 [1]

Den italienske Republik mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Monetære udligningsbeløb«

Sag 11/78

Sammendrag

1. *Landbrug — forarbejdede produkter — monetære udligningsbeløb — anvendelse — betingelse — de for basisprodukterne gældende monetære udligningsbeløbs incidens på de forarbejdede produkters pris*
   (Rådets forordning nr. 974/71, art. 2, stk. 2)

2. *Landbrug — monetære udligningsbeløb — grupper af produkter — anvendelse — Kommission — skøn*

1. Det er tilstrækkeligt til at berettige anvendelsen af monetære udligningsbeløb på forarbejdede produkter, at de monetære udligningsbeløb, der finder anvendelse på basisprodukterne, har en betydelig incidens på de forarbejdede produkters pris.

2. Kommissionen er ikke forpligtet til at fastsætte udligningsbeløb for alle produkter i en varegruppe, men kan enten for enkelte produkter eller for enkelte grupper af produkter undersøge nødvendigheden af at anvende monetære udligningsbeløb.

I sag 11/78

DEN ITALIENSKE REPUBLIK, repræsenteret af sin ambassadør, Adolfo Maresca, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Ivo Maria Braguglia, og med valgt adresse i Luxembourg på Italiens ambassade,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske konsulent, Cesare Maestripieri, som befuldmægtiget, og med valgt

1 — Processprog: Italiensk.

adresse i Luxembourg hos Kommissionens juridiske konsulent, Mario Cervino, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgte,

og

DEN IRSKE REPUBLIK repræsenteret af J. Murray, barrister-at-law, og med valgt adresse i Luxembourg på Irlands ambassade,

intervenient,

angående en påstand om annullation

— af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2657/77 af 30. november 1977 om anvendelse af monetære udligningsbeløb på visse varer, der ikke henhører under traktatens bilag II (EFT L 308, s. 48);

— af Kommissionens forordning (EØF) nr. 800/77 af 20. april 1977 om ændring af forordning (EØF) nr. 572/78 om fastsættelse af monetære udligningsbeløb, for så vidt angår listen over de varer, som er omfattet af ordningen vedrørende monetære udligningsbeløb (EFT L 97, s. 18), i det omfang den ved forordning nr. 2657/77 foreskriver yderligere anvendelse — selv efter den 31. december 1977 — af monetære udligningsbeløb på de i bilag I, del 8 i forordning (EØF) nr. 572/76 omhandlede produkter, der henhører under positionerne 17.04 D, 18.06 B, 18.06 C, 19.08 B og 21.07 C,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af den fungerende præsident, formanden for første afdeling J. Mertens de Wilmars, formanden for anden afdeling Mackenzie Stuart, dommerne P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe, G. Bosco og A. Touffait;

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer (EFT 1971 (I), s. 231) bemyndiger i artikel 1, stk. 1, medlemsstaterne til at opkræve og yde monetære udligningsbeløb ved indførsel og udførsel af de i samme artikels stk. 2, nævnte produkter:

»... produkter for hvilke interventionsforanstaltninger er fastsat inden for rammerne af de fælles markedsordninger for landbrugsvarer;

... produkter, hvis pris er afhængig af prisen på de varer, der er nævnt (ovenfor) ... og som hører under de fælles markedsordninger eller er genstand for en særlig ordning i medfør af artikel 235 i traktaten.«

Samme artikels stk. 3, som ændret ved Rådets forordning nr. 2746/72 af 19. december 1972 (EFT af 28. 12. 1972 s. 20), bestemmer, at stk. 1

»... anvendes kun i det omfang, anvendelsen af de i nævnte stykke omhandlede valutamæssige foranstaltninger måtte medføre forstyrrelser i samhandelen med landbrugsvarer.«

Forordningens artikel 4 bestemmer følgende:

»der fastsættes intet udligningsbeløb i det tilfælde, at den i artikel 2, stk. 1, omhandlede procentsats ikke i nogen medlemsstat er højere end 2,5 %.« (denne procentsats repræsenterer forskellen mellen den officielle vekselkurs for den pågældende valuta og den »grønne« kurs).

Ved forordning nr. 800/77 blev en række varer underkastet ordningen med monetære udligningsbeløb. Det drejer sig om forskellige sukkervarer, konsumis, chokolade og produkter på basis af kakao, kiks, kager og andet finere bagværk og diverse produkter fra næringsmiddelindustrien.

Den 2. og 3. betragtning til denne forordning lyder således:

»... de monetære udligningsbeløb vedrører kun en del af de varer uden for bilag II, som fremstilles på basis af landbrugsprodukter, og som er omfattet af særlige bestemmelser i henhold til artikel 235 i traktaten; til gengæld er samtlige deres landbrugsbasisprodukter omfattet af de pågældende beløb;

... denne situation kan føre til konkurrencefordrejninger, især på baggrund af det nuværende høje niveau for monetære udligningsbeløb; for forarbejdede varer, for hvilke der ikke anvendes monetære udligningsbeløb, er prisforskellen for basisprodukter blevet så stor, at den ikke kan undgå at få betydelig indvirkning på konkurrencebetingelserne for forarbejdede varer i betragtning af de særlige forhold på markedet for visse konkurrencefølsomme varer;«

Den 6. betragtning nævner, at den økonomiske situation for de pågældende varer, der ikke er omfattet af traktatens

bilag II, inden årets udgang på ny skal undersøges.

Derfor bestemmer forordningens artikel 2, st. 2, andet afsnit, at de monetære udligningsbeløb med hensyn til de produkter, der henhører under positionerne 17.04 D (sukkervarer uden indhold af kakao, bortset fra lakridssaft, tyggegummi og hvid chokolade), 18.06 B (konsumis med indhold af kakao), 18.06 C (chokolade og sukkervarer med indhold af kakao), 19.08 B (kiks, kager og andet finere bagværk, bortset fra honningkager) og 21.07 C (konsumis uden indhold af kakao), anvendes senest til og med 31. december 1977).

Forud for forordning nr. 800/77 vedtog Kommissionen en beslutning af 23. marts 1977 om bemyndigelse til Irland til at træffe beskyttelsesforanstaltninger for visse forædlede landbrugsprodukters vedkommende i medfør af artikel 135 i tiltrædelsesakten (EFT L 97, s. 29). Ved denne beslutning bemyndigedes Irland til indtil den 31. december 1977 ved indførsel af forædlede landbrugsprodukter, henhørende under positionerne 17.04 D, 18.06 B, 18.06 C, 19.08 B og 21.07 C og med oprindelse i Det forenede Kongerige, at opkræve en afgift, og ved udførsel til Det forenede Kongerige af sådanne produkter af irsk oprindelse at yde et beløb. I betragtningerne til denne beslutning fremføres følgende:

»... de opkrævede eller ydede udligningsbeløb ... for sådanne basisprodukter [ville] beløbe sig til 34,7 % for Det forenede Kongeriges vedkommende og til 10,4 % for Irlands vedkommende; en sådan situation, der for de berørte producenter i Irland medfører en relativ ulempe på 24,3 % ved basisproduktomkostningerne, kan føre til en fordrejning af konkurrencebetingelserne i samhandelen mellem de berørte medlemsstater med de i den irske ansøgning nævnte forædlede landbrugsprodukter; ... denne situation har i sin nuværende tilspidsede form siden november 1976 for de pågældende sektorer i Irland medført alvorlige vanskeligheder ...;«

De monetære udligningsbeløb, der blev indført ved denne bilaterale ordning mellem Det forenede Kongerige og Irland blev erstattet af nye beløb i bilaget til Kommissionens beslutning af 4. maj 1977, om ændring af beslutningen af 23. marts 1977 (EFT L 123, s. 18). Ifølge artikel 3 finder denne anden beslutning samt beslutningen af 23. marts 1977 ikke anvendelse fra og med den dag, hvor forordning nr. 800/77 træder i kraft (dvs. den 23. 5. 1977).

Forordning nr. 800/77 blev vedtaget, uden at de kompetente forvaltningskomiteer havde afgivet udtalelse inden for den frist, der var fastsat af deres formand.

Anvendelsen af forordning nr. 800/77 blev ved forordning nr. 1051/77 af 18. maj 1977 (EFT L 125, s. 34) udsat til 4. juli 1977. Ved forordning nr. 1123/77 af 27. maj 1977 (EFT L 134, s. 51) bestemtes derefter, for at hindre bevægelser i spekulationsøjemed, som kunne medføre fordrejninger i samhandelen, at der ikke skulle anvendes monetære udligningsbeløb i en vis periode.

Den italienske regering gjorde ved skrivelse af 24. oktober 1977 Kommissionen opmærksom på sin modstand mod den planlagte udskydelse af anvendelsen af forordning nr. 800/77. Denne udskydelse blev besluttet for ubestemt tid ved forordning nr. 2657/77 af 30. november 1977. Også denne forordning blev vedtaget, uden at de kompetente forvaltningskomiteer havde afgivet udtalelse inden for den af deres formand fastsatte frist.

Den italienske regerings søgsmål af 25. januar 1978 er registreret på Domstolens justitskontor den 2. februar s.å.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede

den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Ved begæring, registreret på justitskontoret den 10. oktober 1978, har Den irske Republik anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

Ved kendelse af 11. oktober 1978 har Domstolen tilladt interventionen.

II — Parternes påstande

Den italienske Republik har nedlagt følgende påstand:

— Kommissionens forordning nr. 2657/77 af 30. november 1977 annulleres;

— Kommissionens forordning nr. 800/77 af 20. april 1977 annulleres i det omfang, den ved forordning nr. 2657/77 foreskriver yderligere anvendelse

— selv efter den 31. december 1977 — af monetære udligningsbeløb på de i bilag I, del 8 i forordning nr. 572/76 omhandlede produkter, der henhører under positionerne 17.04 D, 18.06 B, 18.06 C, 19.08 B og 21.07 C;

— sagsøgte idømmes sagsomkostningerne.

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstand:

— frifindelse;

— sagsøger idømmes sagsomkostningerne.

Den irske Republik har nedlagt følgende påstand:

— sagsøgte frifindes.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender

Faktiske omstændigheder

Den italienske regering hævder, at forordning nr. 800/77 er blevet vedtaget, uden at der er blevet foretaget en nøjagtig og fuldstændig undersøgelse af udviklingen i samhandelen med de pågældende produkter i Fællesskabet som helhed.

Kommissionen hævder, at den mellem datoen for den irske anmodning og vedtagelsen af forordning nr. 800/77 har modtaget udtalelser ledsaget af omfangsrige statistiske oplysninger fra den irske og den danske regering, samt oplysninger fra den britiske og den tyske regering. Der har desuden modtaget forskellige henvendelser fra de berørte erhvervskredse, som — hvis man hertil føjer oplysningerne fra dens egne tjenestegrene — har givet den en udtømmende oversigt over situationen i den pågældende sektor.

Vedrørende formaliteten

I sit svarskrift giver *Kommissionen* udtryk for tvivl om, hvorvidt søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, for så vidt det tilsigter annullation af forordning nr. 800/77 »i det omfang den ved forordning nr. 2657/77 foreskriver, at de monetære udligningsbeløb skal opretholdes også efter den 31. december 1977« for de pågældende produkter. Den italienske regerings søgsmålsgrunde vedrører ikke selve forlængelsen, eller den økonomiske situation i november 1977, men derimod de grunde, som har ført til vedtagelsen af forordning nr. 800/77.

Den italienske regering anfører i sin replik, at forordning nr. 2657/77, som på ny har indført de monetære udligningsbeløb fra 1. januar 1978 i henhold til de samme grunde og med samme berettigelse som dem, der blev påberåbt med henblik på vedtagelsen af forordning nr. 800/77, er en ny retsakt og ikke blot en bekræftelse af forordning nr. 800/77. Følgelig kan den italienske regering med rette påberåbe sig søgsmålsgrundene i

stævningen mod de grunde, som har ført til vedtagelsen af forordning nr. 800/77, og som er de samme som dem, der har ført til vedtagelsen af forordning nr. 2657/77. Den sondring, som Kommissionen anlægger mellem situationen i november 1977 og i april 1977, er helt igennem kunstig.

Kommissionen ser en bekræftelse af den i svarskriftet udtrykte tvivl i den omstændighed, at såfremt søgsmålet mod forordning nr. 2657/77 var begrundet, ville den interesse, der forsvares af den italienske regering, være fuldstændig tilfredsstillet, idet anvendelsen af monetære udligningsbeløb på de pågældende produkter ville være ophørt med at være lovlig fra 1. januar 1978.

Vedrørende realiteten

A — Forordning nr. 2657/78: a) magtfordrejning; manglende begrundelse og overtrædelse af væsentlige formkrav; b) krænkelse af princippet om den berettigede forventning

Den italienske regering fremfører, at selv hvis det antages, at der tilkommer Kommissionen et skøn med henblik på anvendelsen af monetære udligningsbeløb på de pågældende produkter, har Kommissionen ved artikel 2, stk. 2, 2. afsnit i forordning nr. 800/77 villet begrænse sin egen skønsfrihed, dvs. begrænse udøvelsen af dette skøn til 31. december 1977 uden mulighed for forlængelse.

Når Kommissionen derfor, uden at forholdene har »... ændret sig i væsentlig grad ...« (3. betragtning til forordning nr. 2657/77), beslutter, at de monetære udligningsbeløb skal anvendes i et ubestemt tidsrum, begår den magtfordrejning ved at misbruge sit skøn. Dette så meget desto mere, som der ikke blev givet nogen begrundelse. Derimod bekræfter den næstsidste betragtning til forordning nr. 2657/77, at forholdene den 30. november 1977 i det væsentlige var de samme som den 20. april 1977.

De samme betragtninger fører den italienske regering til at mene, at Kommissionen har overtrådt væsentlige formkrav, fordi den ikke har meddelt de berørte, herunder medlemsstaterne, de virkelige grunde til vedtagelsen af forordning nr. 2657/77.

Der foreligger også krænkelse af princippet om den berettigede forventning, idet fristen er blevet fastsat så kategorisk og indskrænkende, at man måtte forvente, at anvendelsen af monetære udligningsbeløb ville ophøre den 31. december 1977. Den omstændighed, at forordning nr. 2657/77 trådte i kraft en måned før udløbet af denne frist, ville under normale omstændigheder være tilstrækkelig til at beskytte den berettigede forventning, men ikke, når det erklæres, at en tidligere frist ikke kan forlænges (»... senest til og med ...«), og når fastsættelse af en sådan frist ikke er sædvanlig ved foranstaltninger til indførelse af monetære udligningsbeløb.

Kommissionen svarer, at slutningsterminen med hensyn til monetære udligningsbeløb ikke kan fastsættes uden hensyn til situationen på dette tidspunkt. Den italienske regerings fortolkning ville føre til den absurde slutning, at Kommissionen skulle have afskaffet de monetære udligningsbeløb, uanset hvordan den monetære situation havde været ved årets udgang. Det i artikel 2 i forordning nr. 974/71 anvendte udtryk »senest« kan dog ikke forstås som en ufravigelig slutningstermin. En opmærksom økonomisk

iagttager måtte drage den slutning, at de forholdsregler, der skulle træffes ved årets udgang, nødvendigvis måtte afhænge af forholdene på valutamarkedet på det pågældende tidspunkt.

Den italienske regering svarer, at hvis Kommissionen vil forbeholde sig beføjelsen til at vedtage de monetære foranstaltninger på landbrugsområdet, som situationen til enhver tid kræver, må den ikke fastsætte en slutningstermin for deres anvendelse. Hvis den derimod stillet over for en bestemt situation fastsætter en tidsgrænse, kan den kun unddrage sig forpligtelsen til at overholde denne grænse, hvis den godtgør og påviser, at situationen har ændret sig.

Kommissionen anfører heroverfor, at den i slutningen af november 1977 kun skulle beskæftige sig med det spørgsmål, om betingelserne i forordning nr. 974/71 var opfyldt, dvs. om de forudsætninger, som havde nødvendiggjort indførelsen af monetære udligningsbeløb, stadig væk forelå. Såfremt dette var tilfældet, kunne gyldigheden af forordning nr. 2657/77 ikke drages i tvivl. Den italienske regering skulle snarere have rejst det spørgsmål, om angivelsen af en slutningstermin i forordning nr. 800/77 var gyldig.

I virkeligheden står Kommissionen ikke over for det af den italienske regering beskrevne alternativ; angivelsen af en tidsfrist betyder blot, at beløbene kun fortsat kan anvendes i henhold til en ny forordning. Denne løsning er dikteret af mobiliteten og den foranderlige karakter af den monetære situation i Fællesskabet.

Hvad angår begrundelsen for forordning nr. 2657/77 og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, henviser Kommissionen til Domstolens praksis.

B — Forordning nr. 800/77: overtrædelse af artikel 1, stk. 3, i Rådets forordning nr. 974/71

Den italienske regering fremfører, at det fremgår af denne bestemmelse, at Kommissionens skønsfrihed vedrørende bedømmelsen af risikoen for forstyrrelser i samhandelen kun kan udøves med henblik på landbrugsprodukter. De monetære udligningsbeløb kan altså kun anvendes på produkter, der »er genstand for en særlig ordning i medfør af artikel 235 i traktaten«, på den betingelse, at der består risiko for forstyrrelser i samhandelen med de landbrugsprodukter hvis pris afhænger af prisen på de produkter, som er genstand for en sådan ordning i medfør af artikel 235. Men som det fremgår af den tredje betragtning til forordning nr. 800/77, bedømmes risikoen for forstyrrelser i samhandelen på niveauet for forarbejdede varer (ikke landbrugsprodukter).

Den italienske regering overser ikke, at alle landbrugsbasisprodukter allerede var undergivet monetære udligningsbeløb. Dette lader formode, at risikoen for forstyrrelser i samhandelen med disse produkter allerede var ophørt. En forværring af risikoen kunne ganske vist gøre det nødvendigt at anvende monetære udligningsbeløb, også på forarbejdede produkter. Men den betingelse, som Kommissionen ikke har overholdt i det foreliggende tilfælde (jf. ovennævnte tredje betragtning), er stadig risikoen for forstyrrelser i samhandelen med landbrugsbasisprodukter.

Kommissionen henviser i sit svarskrift til de betragtninger, som den har fremsat vedrørende gyldigheden af forordning nr. 800/77 sag 151/77, Peiser (verserende).

I den italienske regerings argumentation overses det f.eks., at selv om sukker ganske vist er undergivet monetære udligningsbeløb, gælder disse ikke for sukker i bagværk. Ganske vist mente Kommissionen oprindeligt, at der ikke skulle anvendes monetære udligningsbeløb på forarbejdede produkter, da der ikke på det tidspunkt fandtes forstyrrelser i samhandelen med disse produkter, men Kommissionen var dog ikke desto mindre forpligtet til at gribe ind, så snart det var fastslået, at sådanne forstyrrelser var indtruffet (jf. dommen af 20. 10. 1977 i sag 29/77, Roquette, Sml. 1977, s. 1835, og generaladvokat Warner's forslag til afgørelse).

Den italienske regering svarer, at der ikke er tvivl om lovligheden af at anvende monetære udligningsbeløb på bagværk, da der er fare for forstyrrelser i samhandelen med landbrugsproduktet sukker, fordi sukkeret i dette bagværk ikke er undergivet disse udligningsbeløb. I det foreliggende tilfælde har Kommissionen derimod ikke skønnet eller fastslået, at der forelå nogen forstyrrelse i samhandelen med sukker, men kun, at der var risiko for forstyrrelse i samhandelen med produkter (ikke landbrugsprodukter), som indeholdt sukker.

I sag 29/77 blev det ganske vist anerkendt, at Kommissionen kunne vurdere risikoen for forstyrrelser for forarbejdede produkter, men det drejede sig dog om et landbrugsprodukt (stivelsesholdige produkter af majs, som var underkastet en fælles markedsordning).

Kommissionen svarer, at den italienske regerings opfattelse er uholdbar af følgende grunde:

— forordning nr. 974/71 har også hjemmel i artikel 235 (jf. artikel 1, stk. 2). Den ved Rådets forordning nr. 2746/72 indførte ændring, som er nævnt ovenfor, understreger endnu tydligere, at systemet med monetære udligningsbeløb gælder for varer, der er omfattet af Rådets forordning nr. 1059/69 af 28. maj 1969 om fastsættelse af en ordning for handelen med visse varer fremstillet af landbrugsprodukter (EFT 1969 (I), s. 225);

— forstyrrelser, som påvirker basisproduktet og de forarbejdede landbrugsprodukter, har direkte indflydelse på de produkter, der er omfattet af forordning nr. 1059/69. Men forordning nr. 974/71 foreskriver ikke anvendelse af monetære udligningsbeløb i alle tilfælde og for alle forarbejdede produkter: den overlader det til Kommissionen at vurdere, om der foreligger forstyrrelser af en art, som kan berettige anvendelsen.

C — Forordning nr. 800/77 — Magtfordrejning

Den italienske regering anfører, at selv hvis det antages, at Kommissionen havde kompetence til at anvende de monetære udligningsbeløb på de pågældende produkter, er denne kompetence blevet udøvet med et andet formål for øje end det, med henblik på hvilket den er blevet tildelt ved forordning nr. 974//71. Med forordning nr. 800/77 har Kommissionen ikke villet løse et problem vedrørende den fælles landbrugspolitik (hvilket er det egentlige formål med systemet med monetære udligningsbeløb), men afværge vanskeligheder, som var påvist af den irske forarbejdningsindustri i samhandelen med Det forenede Kongerige. Dette fremgår af følgende:

— dels blev beslutningen om Irland ophævet på den dato, hvor forord-

ning nr. 800/77 trådte i kraft (23. 5. 1977);

— dels blev de monetære udligningsbeløb ikke anvendt f.eks. på hvid chokolade og honningkager, som med henblik på det landbrugsmæssige basisprodukts indflydelse ikke adskiller sig fra de andre produkter, som de monetære udligningsbeløb anvendes på.

Det afgørende er ifølge *Kommissionen*, om betingelserne for anvendelsen af de monetære udligningsbeløb var opfyldt, da forordning nr. 2657/77 blev vedtaget.

Hvad angår forordning nr. 800/77 henviser Kommisisonen til valutasituationen i Fællesskabet på tidspunktet for denne forordnings vedtagelse, som forklarer, hvorfor det ikke var muligt at foreskrive en regionalt differentieret anvendelse af monetære udligningsbeløb uden at fremkalde forvridninger og forskelsbehandling.

I en første fase har Kommissionen gjort det til et princip at begrænse anvendelsen af monetære udligningsbeløb til produkter, for hvilke deres virkning er mindst 1,5 % i forhold til varens gennemsnitlige værdi. Desuden skulle der ikke fastsættes noget monetært udligningsbeløb, hvis det ville andrage mindre end 0,25 RE/100 kg.

Listen over produkter, som er omfattet af de monetære udligningsbeløb, er blevet udvidet eller indskrænket alt efter den monetære situation. I 1975 blev der indført et grundprincip, hvorefter der kun kunne fastsættes monetære udligningsbeløb for de forarbejdede produkter, for hvilke den maksimale gennemsnitlige incidens overskred 5 %.

Da situationen på ny blev forværret i 1976 (den 1. 1. 1977 havde afstanden mellem den faktiske kurs og den »grønne kurs« for det britiske pund nået ÷ 38,5 %, for den italienske lire ÷ 19,2 % og for den franske franc ÷ 17,5 %), anså Kommissionen det først for forsvarligt ikke automatisk at genindføre de monetære udligningsbeløb for de i forordning nr. 1059/69 nævnte produkter. Som følge af gentagne forestillinger fra den irske regering så Kommissionen sig dog foranlediget til et hurtigt indgreb for at mindske den afstand på 24,3 %, som var opstået på grund af den forskellige fastsættelse af den grønne kurs for det britiske og det irske pund.

En nærmere analyse af den økonomiske og retlige situation viste, at de opståede problemer ikke kunne løses på passende måde ved den beslutning, der var vedtaget til fordel for Irland, og som blev erstattet af forordning nr. 800/77.

Da denne forordning blev vedtaget. var differencesatserne for de forskellige valutaer, som blev lagt til grund ved fastsættelsen af de monetære udligningsbeløb, følgende: det britiske pund: ÷ 34,7 %; det irske pund: ÷ 10,4 %; den franske franc: ÷ 16,2 %; den italienske lire: ÷ 21,1 %; DM: + 9,3 %; den belgiske og luxembourgske franc: + 1,4 %; den nederlandske gylden: + 1,4 %; den danske krone: 0. Det fremgik heraf, at forskellen mellem det britiske pund og det irske pund var meget mindre end forskellen mellem det britiske pund og alle de stærke valutaer; den var desuden mindre end forskellen mellem f.eks. DM og den italienske lire. For de pågældende produkter har de monetære udligningsbeløbs faktiske incidens overskredet grænsen på 5 %, der i 1975 blev

betragtet som en faktor, der var afgørende for afskaffelsen af disse udligningsbeløb. Under hensyn til denne situation var den generelle anvendelse af monetære udligningsbeløb fra begyndelsen den logiske og nærliggende løsning, som i øvrigt var i overensstemmelse med sædvanlig praksis.

Vedrørende princippet om forholdet mellem mål og midler bemærker Kommissionen, at den monetære udligningsmekanisme oprindelig blev udformet som et altomfattende system, hvori de monetære udligningsbeløb, som bestemtes af den monetære situation i en bestemt medlemsstat, var nøje sammenkædet. Dette fremgår af artikel 4, stk., 1 i forordning nr. 974/71, der stiller som betingelse for fastsættelse af udligningsbeløb i alle medlemsstaterne, at forskellen udgør mindst 2,5 % i en medlemsstat.

En regional anvendelse af den monetære udligning ville i de fleste tilfælde fremkalde fordrejninger og omlægninger af samhandelen til gavn eller til skade for andre handelsstrømme. I et sådant tilfælde ville de britiske producenter i forøget omfang have vendt sig mod lande med revalueret valuta over for hvilke den fordel, som de nød godt af, var særlig betydningsfuld.

Begrænsningen af den monetære udligning til det britiske pund ville eksempelvis medføre, at udførsler fra lande med devalueret valuta til Det forenede Kongerige blev begunstiget i forhold til udførsler fra lande med revalueret valuta, fordi den korrigerende virkning af eksportafgifter og eksportsubsidier i disse lande manglede.

Desuden har regionaliseringen af den monetære udligning krænket ligebehandlingsprincippet.

Som den er formuleret af den italienske regering, henviser denne søgsmålsgrund ikke til den monetære situation i november 1977 og kan ikke bevise, at denne situation ikke retfærdiggjorde den omtvistede foranstaltning.

Den italienske regering anfører heroverfor, at Kommissionen ikke anfører nogen omstændighed, som dementerer, at der har foreligget magtfordrejning bestående i udøvelse af en i sig selv retmæssig kompetence til et andet formål end det foreskrevne.

Spørgsmålet om, på hvilket faktisk grundlag lovligheden af forordning nr. 2657/77 skal prøves ved Domstolen, skal såvel med henblik på spørgsmålet, om søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, som med henblik på prøvelsen af lovmæssigheden besvares således, at der må henvises til de forudsætninger, der har ført Kommisisonen til at vedtage forordning nr. 800/77. Kommissionens opfattelse ville føre til det resultat, at forordning nr. 2657/77 for størstedelens vedkommende er unddraget Domstolens legalitetskontrol, hvilket resultat efter den italienske regering er uacceptabelt.

Kommissionen anfører hertil, at forordning nr. 2657/77 er gyldig, for så vidt den er blevet vedtaget under iagttagelse af de i forordning nr. 974/71 fastsatte betingelser. Når det i begrundelsen til forordning nr. 2657/77 siges, at forholdene ikke har ændret sig i væsentlig grad siden forordning nr. 800/77 trådte i kraft, så henvises der hermed netop til disse forudsætninger, som allerede nævnes i den tredje betragtning til forordning nr. 800/77, og som ansås for opfyldt den 30. november 1977.

D — Forordning nr. 800/77: krænkelse af princippet om forholdet mellem mål og midler

Ifølge *den italienske regering* er de pågældende produkter stærkt forarbejdede varer, og den begrænsede samhandel med disse er uafhængig af markederne for landbrugsmæssige basisprodukter, som de ikke udøver nogen som helst indflydelse på, selv indirekte. For at løse de vanskeligheder, der er opstået i den irske forarbejdningsindustri i det begrænsede område for handelen med Det fore-

nede Kongerige, havde vedtagelsen af en bestemmelse i henhold til artikel 14 i forordning nr. 1059/69 været passende og tilstrækkelig, hvilket ikke kan siges om anvendelsen af udligningsbeløb.

Kommissionen gør gældende, at den irske regerings anmodning ikke var og i øvrigt ikke kunne være grunden til vedtagelsen af forordning nr. 800/77. Desuden kunne Kommissionen ikke foreskrive en mere begrænset foranstaltning, som f.eks. en regionalt begrænset anvendelse af forordning nr. 974/71.

De egnede bestemmelser, som Rådet kan vedtage i henhold til artikel 14, stk. 3 i, forordning nr. 1059/69, forudsætter, at der er truffet »særlige foranstaltninger« med hensyn til priserne for visse basisprodukter. Denne bestemmelse har, ligesom forordning nr. 974/71, sit særlige anvendelsesområde. Eftersom frygten for forstyrrelser var begrundet i valutasituationen i medlemsstaterne og ikke i »særlige foranstaltninger, der inden for rammerne af de fælles markedsordninger måtte blive truffet med hensyn til priserne for visse basisprodukter«, er det fuldstændig klart, at der var grund til at anvende den særlige forordning, der var vedtaget med henblik på at imødegå sådanne eventuelle forstyrrelser.

Den italienske regering anfører, at artikel 14, stk. 3 og 4, i forordning nr. 1059/69 ligeledes omfatter foranstatninger med henblik på fastsættelsen af værdien af medlemsstaternes grønne valutaer.

Kommissionen indvender, at de nævnte bestemmelser vedrører markedssituationen for et bestemt produkt (overskud, knaphed), men at de hidtidige tilfælde, hvor de har været anvendt, viser, at de aldrig hat været anvendt til løsning af vanskeligheder, som skyldes valutasituationen.

E — Irlands intervention

Den irske regering støtter det af Kommissionen fremførte, og henviser til sine skriftlige indlæg i sagerne 151/77, som er nævnt ovenfor, 95/78, Dulciora og 157/78, Trawigo (verserende).

Særligt hvad angår gyldigheden af forordning nr. 2657/77, hævder den, at den omstændighed, at de betingelser, som har ført til vedtagelsen af forordning nr. 800/77, uafbrudt har foreligget, ikke er en hindring for forlængelsen af denne forordnings gyldighedsperiode, men derimod har berettiget denne forlængelse og endog gjort den nødvendig.

Den italienske regering, repræsenteret af avvocato dello Stato I. M. Braguglia, den irske regering, repræsenteret af J. Murray, barrister-at-law, og EF-Kommissionen, repræsenteret af sin juridiske konsulent, C. Maestripieri, som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 12. december 1978.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 1. februar 1979.

Præmisser

1 Ved sag anlagt den 25. januar 1978 har Den italienske Republik i henhold til EØF-traktatens artikel 173, stk. 1, nedlagt påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 2657/77 af 30. november 1977 om anvendelse

af monetære udligningsbeløb på visse varer, der ikke henhører under traktatens bilag II (EFT L 308, s. 48) og af Kommissionens forordning nr. 800/77 af 20. april 1977 om ændring af forordning nr. 572/76 om fastsættelse af monetære udligningsbeløb, for så vidt angår listen over de varer, som er omfattet af ordningen vedrørende monetære udligningsbeløb (EFT L 97, s. 18), i det omfang, den ved forordning nr. 2657/77 foreskriver yderligere anvendelse — selv efter den 31. december 1977 — af monetære udligningsbeløb på de i bilag I, del 8 i forordning nr. 572/76 omhandlede produkter, der henhører under prositionerne 17.04 D, 18.06 B, 18.06 C, 19.08 B og 21.07 C.

2 Tvisten vedrører anvendelsen af ordningen med monetære udligningsbeløb på produkter, der ikke henhører under traktatens bilag II, og som er genstand for en særlig ordning i medfør af artikel 235 i traktaten i henhold til artikel 1, stk. 2, litra b) i Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer (EFT 1971 (I), s. 231);

3 disse produkter, som er nævnt i forordning nr. 800/77, henhører under positionerne 17.04 D (sukkervarer uden indhold af kakao, bortset fra lakridssaft, tyggegummi og hvid chokolade), 18.06 B (konsumis med indhold af kakao), 18.06 C (chokolade og sukkervarer med indhold af kakao), 19.08 B (kiks, kager og andet finere bagværk, bortset fra honningkager) og 21.07 C (konsumis uden indhold af kakao);

4 det fremgår af den anden og den tredje betragtning til forordning nr. 800/77, at da alle de landbrugsbasisprodukter, som disse varer fremstilles af, var underkastet høje monetære udligningsbeløb, »er prisforskellen for basisprodukter blevet så stor, at den ikke kan undgå at få betydelig indvirkning på konkurrencebetingelserne for forarbejdede varer i betragtning af de særlige forhold på markedet for visse konkurrencefølsomme varer«;

5 artikel 2, stk. 2, andet afsnit i forordning nr. 800/77 bestemmer, at for disse forarbejdede produkter »anvendes de monetære udligningsbeløb senest til og med 31. december 1977«.

6 Inden vedtagelsen af denne forordning, som skulle anvendes fra den 23. maj 1977, havde Kommissionen truffet beslutning af 23. marts 1977 om bemyndi-

gelse til Irland til at træffe beskyttelsesforanstaltninger for visse forædlede landbrugsprodukters vedkommende i medfør af artikel 135 i tiltrædelsesakten, som bemyndigede denne medlemsstat til indtil den 31. december 1977 ved indførsel af forædlede landbrugsprodukter henhørende under ovennævnte positioner med oprindelse i Det forenede Kongerige at opkræve en afgift og at yde et beløb ved udførsel af sådanne produkter til dette land (EFT L 97, s. 29);

7 i betragtningerne til beslutningen anførtes følgende:

»... de opkrævede eller ydede udligningsbeløb ... for sådanne basisprodukter [ville] beløbe sig til 34,7 % for Det forenede Kongeriges vedkommende og til 10,4 % for Irlands vedkommende; en sådan situation, der for de berørte producenter i Irland medfører en relativ ulempe på 24,3 % ved basisproduktomkostningerne, kan føre til en fordrejning af konkurrencebetingelserne i samhandelen mellem de berørte medlemsstater med de i den irske ansøgning nævnte forædlede landbrugsprodukter; ... denne situation har i sin nuværende tilspidsede form siden november 1976 for de pågældende sektorer i Irland medført alvorlige vanskeligheder ...«;

8 de monetære udligningsbeløb, der blev indført ved denne bilaterale ordning mellem Det forenede Kongerige og Irland, blev ændret ved Kommissionens beslutning af 4. maj 1977 (EFT L 123, s. 18), hvorefter sidstnævnte beslutning, ligesom den foregående, ikke skulle finde anvendelse fra og med den dag, hvor forordning nr. 800/77 trådte i kraft;

9 ved skrivelse af 24. oktober 1977 meddelte den italienske regering Kommissionen, at den ikke var indforstået med en forlængelse af forordning nr. 800/77;

10 forlængelsen blev besluttet for ubestemt tid ved forordning nr. 2657/77 af 30. november 1977.

Vedrørende formaliteten med henblik på forordning nr. 800/77

11 Den italienske regering har nedlagt påstand om annullation af

— Kommissionens forordning nr. 2657/77 af 30. november 1977;

— Kommissionens forordning nr. 800/77 af 20. april 1977 i det omfang, den ved forordning nr. 2657/77 foreskriver yderligere anvendelse — selv efter

den 31. december 1977 — af monetære udligningsbeløb på produkter; der henhører under positionerne 17.04 D, 18.06 B, 18.06 C, 19.08 B og 21.07 C;

12 Kommissionen har bestridt, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, for så vidt det tilsigter annullation af forordning nr. 800/77, når henses til bestemmelserne i traktatens artikel 173 og i procesreglementets artikel 81, stk. 1, om fristen for indgivelse af klage;

13 ifølge Kommissionen vedrører den italienske regerings søgsmålsgrunde ikke forlængelsen i sig selv eller den økonomiske situation i november 1977, men derimod de grunde, som var afgørende for vedtagelsen af forordning nr. 800/77.

14 Imidlertid angår søgsmålet faktisk udelukkende den retstilstand, der bestod fra 1. januar 1978 i medfør af forordning nr. 2657/77, hvorved forordning nr. 800/77 blev forlænget på ubestemt tid;

15 dette punkt i påstanden kan derfor antages til realitetsbehandling.

Vedrørende søgsmålsgrunden angående forordning nr. 2657/77

16 Den italienske regering har gjort gældende, at Kommissionen ved artikel 2, stk. 2, andet afsnit i forordning nr. 800/77 har villet begrænse sin skønsfrihed, dvs. begrænse udøvelsen af dette skøn til den 31. december 1977, uden mulighed for forlængelse;

17 når Kommissionen derfor beslutter, at de monetære udligningsbeløb skal anvendes på ubestemt tid, uden at situationen har ændret sig væsentligt, begår den magtfordrejning;

18 princippet om den berettigede forventning er også blevet krænket, idet den i forordning nr. 800/77 foreskrevne frist er blevet fastsat så strengt, at det måtte forventes, at anvendelsen af monetære udligningsbeløb ville ophøre senest den 31. december 1977;

19 den omstændighed, at forordning nr. 2657/77 trådte i kraft en måned før udløbet af denne frist, er ikke tilstrækkeligt til at beskytte den berettigede forventning, da der ikke var foreskrevet nogen forlængelse af fristen, og da det i forordning nr. 800/77 bestemmes, at »de monetære udligningsbeløb [anvendes] senest til og med 31. december 1977«.

20 Kommissionen har heroverfor anført, at den i slutningen af november 1977 kun skulle beskæftige sig med det spørgsmål, om de i forordning nr. 974/71 fastsatte betingelser var opfyldt, dvs. om de omstændigheder, som havde nødvendiggjort anvendelsen af monetære udligningsbeløb, stadig forelå;

21 såfremt dette var tilfældet, kan gyldigheden af forordning nr. 2657/77 ikke drages i tvivl;

22 i virkeligheden stod Kommissionen ikke over for det af den italienske regering beskrevne alternativ, da angivelsen af en tidsfrist alene betød, at udligningsbeløbene ikke fortsat kunne anvendes uden en ny forordning;

23 formålet med de gældende fællesskabsbestemmelser i den agromonetære sektor og betragtningerne til den pågældende forordning måtte føre de berørte kredse til den slutning, at de foranstaltninger, der skulle træffes ved årets udgang — forlængelse, ophævelse eller ændring af ordningen efter forordning nr. 800/77 — nødvendigvis måtte afhænge af situationen på valutamarkederne på det pågældende tidspunkt.

24 Selv hvis artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 800/77 havde den betydning, som den italienske regering tillægger den, kunne denne bestemmelse dog ikke fritage Kommissionen for at foretage en fornyet undersøgelse af situationen før årets udgang;

25 i sjette betragtning til forordning nr. 800/77 hed det, at »det er nødvendigt inden årets udgang på ny at undersøge den økonomiske situation for de pågældende varer, ... og eventuelt at revidere listen over de varer, for hvilke der anvendes monetære udligningsbeløb«,

26 det kan ikke udledes af denne betragtning, at anvendelsen af monetære udligningsbeløb nødvendigvis skulle ophøre, såfremt situationen forblev uændret,

men derimod kunne det udledes, at såfremt deres anvendelse skulle fortsætte efter den 31. december 1977, ville en ny forordning være nødvendig;

27 denne søgsmålsgrund kan derfor ikke tages til følge

Vedrørende søgsmålsgrunden angående forordning nr. 800/77

28 Den italienske regering har gjort gældende, at Kommissionen ved at vedtage forordning nr. 800/77 har overtrådt artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 974/71, hvorefter bestemmelserne i stk. 1, kun benyttes »i det omfang anvendelsen af de [dér] nævnte valutamæssige foranstaltninger måtte medføre forstyrrelser i samhandelen med landbrugsvarer«;

29 ifølge denne bestemmelse kan monetære udligningsbeløb for produkter, der ikke henhører under traktatens bilag II, men som er genstand for en særlig ordning i medfør af traktatens artikel 235, kun indføres for at undgå risiko for forstyrrelser i samhandelen med landbrugsbasisprodukter (sukker, korn osv.), som forarbejdede produkter, dvs. konsumis, chokolade kiks osv., afhænger af;

30 ifølge betragtningerne til forordning nr. 800/77 skønnede Kommissionen ikke, at der var risiko for forstyrrelser i samhandelen med landbrugsprodukter, men at der var risiko for kunkurrencefordrejninger for de pågældende produkter;

31 desuden er begrundelsen til forordning nr. 800/77 mangelfuld, fordi den lader risikoen for forstyrrelser i samhandelen med landbrugsprodukter upåagtet og begrænser sig til at fastslå, at der er fare for forstyrrelser af konkurrencevilkårene i samhandelen med forarbejdede produkter.

32 Ganske vist har Kommissionen i begrundelsen til forordning nr. 800/77 påberåbt sig følgende: »for forarbejdede varer, for hvilke der ikke anvendes monetære udligningsbeløb, er prisforskellen for basisprodukter blevet så stor, at den ikke kan undgå at få betydelig indvirkning på konkurrencebetingelserne for forarbejdede varer . . . «.

33 Ifølge ordlyden af artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 974/71, som ændret ved Rådets forordning nr. 2746/72 af 19. december 1973 (EFT af 28. 12. 1972, s. 20), kræves det, for at der kan anvendes monetære udligningsbeløb på landbrugsbasisprodukter, at de i stk. 1, omhandlede valutamæssige foranstaltninger (dvs. udsving i vekselkursen for en medlemsstats valuta) medfører forstyrrelser i samhandelen med landbrugsprodukter;

34 hvad angår forarbejdede produkter, fremgår det af artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 974/71, at de monetære udligningsbeløb, der skal anvendes, er lig med incidensen på priserne for det pågældende produkt ved anvendelse af udligningsbeløbet på priserne for det basisprodukt, af hvilket den pågældende pris er afhængig;

35 det følger heraf, at det er tilstrækkeligt til at berettige anvendelsen af monetære udligningsbeløb på forarbejdede produkter, at de monetære udligningsbeløb, der finder anvendelse på basisprodukterne, har en betydelig incidens på de forarbejdede produkters pris;

36 hvad angår de landbrugsbasisprodukter, som de forarbejdede produkter, der er omfattet af forordning nr. 800/77, er fremstillet af, var risikoen for forstyrrelser allerede fastslået, da der blev anvendt monetære udligningsbeløb på disse basisprodukter;

37 begrundelsen til den pågældende forordning angiver klart, at anvendelsen af disse monetære udligningsbeløb på basisprodukter kan have en betydelig incidens på priserne for forarbejdede produkter, hvorfor søgsmålsgrunden ikke kan tages til følge.

38 Den italienske regering gør gældende, at Kommissionen ikke har anvendt de monetære udligningsbeløb på de pågældende produkter for at imødegå de vanskeligheder, som de ustabile valutaforhold kunne skabe for de fælles markedsordningers rette funktion, men for at imødegå de vanskeligheder, som den irske forarbejdningsindustri havde påvist i samhandelen med Det forenede Kongerige;

39 anvendelsen af monetære udligningsbeløb på de pågældende produkter i samhandelen mellem medlemsstaterne og med tredjelande er ikke berettiget ved den ringe incidens, som kursudsvingene kunne have på priserne for forarbejdede produkter;

40 dette resultat bliver bekræftet, hvis man tager i betragtning, at de monetære udligningsbeløb f.eks. ikke er blevet anvendt på hvid chokolade (position 17.04 C) og på honningkager (position 19.08 A), som m.h.t. landbrugsbasisproduktets incidens ikke er forskellige fra de øvrige nævnte produkter, på hvilke de monetære udligningsbeløb derimod er blevet anvendt;

41 ifølge artikel 14 i forordning nr. 1059/69 skulle Rådet have fastsat egnede bestemmelser, for at der kan tages hensyn til den virkning, som særlige foranstaltninger, der inden for rammerne af de fælles markedsordninger måtte blive truffet med hensyn til priserne for visse basisprodukter, måtte have på samhandelen, eller til en særlig situation, som visse varer måtte befinde sig i;

42 den del af forordning nr. 800/77, som vedrører de produkter, der er genstand for nærværende søgsmål, krænker princippet om forholdet mellem mål og midler, idet en bestemmelse truffet i henhold til nævnte artikel 14 ville have været egnet og tilstrækkelig til at løse den irske forarbejdningsindustris problemer i den begrænsede sektor for samhandelen med Det forenede Kongerige, medens anvendelsen af monetære udligningsbeløb hverken var nødvendig for det tilstræbte formål eller stod i et rimeligt forhold hertil.

43 Kommissionen anfører, at den i 1975 vedtog en politik, hvorefter der kun skulle fastsættes monetære udligningsbeløb for de forarbejdede produkter, for hvilke den monetære udlignings maksimale gennemsnitlige incidens overskred 5 %;

44 den 1. januar 1977 var forskellen mellem de »grønne kurser« for det britiske pund og det irske pund 24,3 %, hvilket førte til gentagne forestillinger fra den irske regering, og som følge heraf til beslutningen af 23. marts 1977, som bemyndigede Irland til at træffe beskyttelsesforanstaltninger;

45 en nærmere analyse af den økonomiske og retlige situation viste, at problemerne ikke kunne løses på passende måde ved den beslutning, der var truffet til fordel for Irland;

46 på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 800/77 var differencesatserne for de forskellige valutaer, som blev lagt til grund ved fastsættelsen af de monetære udligningsbeløb, følgende: det britiske pund ÷ 34,7 %; det

irske pund: ÷ 10,4 %; den franske franc: ÷ 16,2 %; den italienske lire: ÷ 21,1 %; DM: ÷ 9,3 %; den belgiske og luxembourgske franc: + 1,4 % den nederlandske gylden: + 1,4 %; den danske krone: 0;

47 det fremgik heraf, at forskellen mellem det britiske og det irske pund var meget mindre end forskellen mellem det britiske pund og alle de stærke valutaer, og også mindre en forskellen mellem DM og den italienske lire;

48 desuden har den faktiske incidens af udligningsbeløbet for de pågældende produkter overskredet grænsen på 5 %, der i 1975 blev betragtet som en faktor, der var afgørende for afskaffelsen af den nævnte udligning;

49 artikel 14 i forordning nr. 1059/69 foreskriver kun, at Rådet skal vedtage »egnede bestemmelser«, for at »der kan tages hensyn til den virkning, som særlige foranstaltninger, der inden for rammerne af de fælles markedsordninger måtte blive truffet med hensyn til priserne for vise basisprodukter, måtte have på samhandelen mellem medlemsstaterne og med tredjelande«;

50 denne bestemmelse er derfor ikke egnet til at imødegå risikoen for forstyrrelser i samhandelen med forarbejdede produkter, som skyldes valutasituationen i medlemsstaterne;

51 hvad angår den omstændighed, at udligningsbeløbene ikke blev anvendt på disse andre produkter, kom Kommissionen efter en afvejning af de afgørende faktorer, såsom den begrænsede konkurrence og den omstændighed, at der ikke var blevet fremsat nogen begæring om indførelse af monetære udligningsbeløb, til den konklusion, at disse produkter ikke skulle underkastes ordningen med monetære udligningsbeløb.

52 Den italienske regering har ikke bestridt de statistiske oplysninger, som Kommissionen har fremlagt.

53 Desuden er Kommissionen ikke forpligtet til at fastsætte udligningsbeløb for alle produkter i en varegruppe, men kan enten for enkelte produkter eller for enkelte grupper af produkter undersøge nødvendigheden af at anvende monetære udligningsbeløb;

54 denne søgsmålsgrund kan derfor ikke tages til følge.

55 Da den italienske regering har tabt sagen i henhold til sine søgsmålsgrunde, vil sagsøgte være at frifinde.

56 Republikken Irland, som har interveneret til støtte for den af Kommissionen hævdede opfattelse, har nedlagt påstand om, at sagsøgte frifindes, men har ikke krævet, at dens egne omkostninger skal pålægges sagsøger.

Vedrørende sagsomkostningerne

57 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagsomkostningerne;

58 sagsøger har tabt sagen.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Den italienske Republik dømmes til at afholde de sagsøgte forvoldte omkostninger.**

Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. april 1979.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

J. Mertens de Wilmars

Formand for første afdeling

Fungerende præsident